

ervo (Pålliga tillhörigheter, såsom bekant är) hafva erbjudit sig att till Neapolitanska arméen lemna 1600 man. Förslaget har blifvit remitteradt till ett särskildt Utskott. — Enligt ett Prinsen Regentens förslag, att Milice- och Legionär-bataljonernes antal skulle bringas till 104, har parlamentet lemnat 30 nya Legions-bataljoner till regeringens disposition. — Dagligen får parlamentet bevilja uprättande af fricorps (Guerillor). Allt ungt manskap ilar till vapen. Linietrupparne (heter det af d. 20 Febr.) voro redan samlade på gränserna och milicen på vägen dit. — 5000 Catalanier hafva erbjudit sig att "dela farorna med sina bröder Neapolitanerna". Före Februari månads slut väntades till Neapel ett Spanskt linieskepp och en fregatt. Man talar om en off- och defensif alliance, som snart skulle komma att afslutas mellan Neapel och Spanien. Detta sednare rikets cabinet skall, enligt berättelse i Neapelska statstidningen, hafva till hofven i Paris och Wien allätit en note, hvori, sedan de tre stora magternas circulaire från Troppau till sina ministrar samt inbjudningen till Konungen af Neapel att komma till Laibach blifvit omnämnde, Sp. cabinetet yttrar: "Sammandragandet af en Österrikisk armée vid Po, i afsigt att verkställa Congressens beslut, ger karakter af fiendtlighet åt den i circulairet såsom försonande uppgifna mellankomst, och lät förmoda, att man ville i folkkrätten inslicka den nya grundsats, att en sammansättning af Konungar ägde kalla inför sig andra sjelfständiga Konungar och afgöra om nationernas angelägenheter. Hans Catholska Majt ansåg det derföre tillkomma sin throns värdighet och sina grundsats, såsom regent i en constitutionel monarki, att förklara bemälte hof, att Spaniens hvarken Konung eller folk kan erkänna behörigheten af någon främmande magts inblandande i de förändringar, dem ett folk, i endragt med sin furste, kan företaga i sin regeringsform, i det att derigenom etableras ett af folkkrätten ej erkändt öfvervalde hos ett sjelfständigt folk öfver ett annat. Enligt samma folkkrättens grundsats, som berättigar hvarje nation att reglera sina inre angelägenheter, utan främmande påkalladt inblandande, protesterar Spaniens Konung och folk mot alla steg, som blifvit tagna mot Neapels Konung och folk, i afsigt att tvinga dem att underkasta sig främmande magters vilja."

Parlamentet skall, enligt bref från Schweitz, hafva beslutit, att Sicilien skall förklaras för sjelfständig stat och få antaga, under Englands beskydd, den af Lord Pentink gifna constitution. Konungen af Neapel skulle dock förklaras för Siciliens Konung. Nyare och directa underrättelser säga dock

ingen ting härom, utan innehålla blott, att Sicilien är lugnt, och att en Engelsk escadre kryssar vid dess kuster.

I en depeche från Grefve Nesselrode till Grefve Stackelberg, där alla de så ofta uprepade grunder för Neapels occupation förekomma, heter det bland annat, att occupations-arméen skulle stå under Konungens (af Neapel) befäl.

Den berättelse, man redan sett, om Ryska, Preussiska och Österrikiska Ministrarnes audienco hos Prinsen Regenten (d. 9 Febr.) och hans svar på deras framställningar, öfverensstämmer nästan helt och hållet med den, som den tillförordnade Utrikes Ministern derom afgifvit hos beständiga utskottet.

Franska Ministern, Chev. de Fontenay har, på lika tillfredsställande sätt, förklarat Franska escadrens vistande vid Neapel, som Engelska Ministern förklarade den Engelskas.

Frankrike. Franska regeringens politik, i afseende på Neapel, synes vara den fullkomligaste neutralitet. Derföre har ock regeringen ogillat den första Franska fullmäktigens i Laibach, Grefve Blacas's förhållande, i det han lofvat mer än regeringen menat, hvaraf också de allierade tagit sig anledning att framställa Frankrike såsom deltagande i coalitionen mot Neapel. Han skall till och med hafva undertecknat den, hvarföre Engelska Utrikes Ministern affordrat Hert. Decazes förklaring, huru det komme till, att, under det han ouphörligt i sin regerings, namn talade om fullkomlig neutralitet i afseende på Neapel, de Franska Ministrarne vid Italienska och Tyska hofven handlade i öfverensstämmelse med Österrike emot Neapels sjelfständighet. Han (Lord Castlereagh) hade väl ingen rättighet att föreskrifva Franska cabinetet dess steg; dock trodde han sig berättigad att fråga, hvarföre, på samma tid då Franska Ambassadören i London yttrade sig så, dess regering handlade alldeles tvertom. Decazes skall hafva svarat, att han alltid bokstafligen följt sina instructioner. Om han fått sådana, som skolat hållas hemliga, så kunde han naturligtvis icke tala derom. Men i förevarande fall kunde han gifva sitt beders-ord, att, då han talat om Frankrikes neutralitet mot Neapel, hade han derom fått besänd befällning. Dermed slutades samtalet; men så snart Decazes kom hem, skall han hafva skrivit ett häftigt bref till Utrikes Ministern (Pasquier). Så snart denne fick depechen, skall han hafva farit till Tuileries, och begärt afsked, som dock vägrades. Denna sak väcker mycket upseende, i synnerhet hos de liberala. Gen. Sebastiani har d. 2. dennes i hemliga

utskottet föreslagit en address till Konungen, om meddelande af de diplomatiska handlingarne angående Neapel. Decazes's resa till Paris (dit han kom d. 9 dennes) skall hafva för afsigt en försö- ning med Pasquier.

Det yttras i diplomatiska cercler, att Eng- land erbjudit sin bemedling mellan Österrike och Neapel. Canning yttrar sig öfver allt i Paris för Neapolitanerna, "hvarföre också, säger the Times, Parisarne påstå sig hafva gjort den upptäckt, att han är en liberal."

Ultras i dep. kammaren skola, i samråd med några ministeriella, hafva projecterat en address till Konungen, för att göra honom upmärksam på de liberalas förhållande.

Tyskland. Från Berlin försäkras med visshet, att så snart Stats-Cantzleren återkommit dit, komma de organiska arbeten, som skola föregå Preussiska constitutionen, att fullkomligt sättas i verket. — Enligt allmänna blad, skola Preussiska och Ryska manifesten, i samma anda som det Österrikiska, med det första utkomma.

Spanien. D. 1 dennes öppnade Konungen Cortes och höll ett tal, hvari förklarades, att freden med utländska magter blifvit bibehållen och att H. M. ansett sin och sin throns värdighet fordra att förklara de Europeiska magterna, att H. M. icke erkänner några steg, stridande mot folkens rättigheter, i hvad som rörer Spaniens frihet, sjelfständighet och väl. Presidenten svarade, enligt grundlagen, i allmänna uttryck. Grefve Torreno föreslog, efter Konungens bortgång, att ett Utskott måtte sättas, för att föreslå ett svar på Konungens tal. Detta beslöts. — Före Cortes's öppnade begaf sig Inrikes Ministern Arguelles till Konungen, för att tala om öppningstalet; men Konungen svarade, att han vore redan beredd därpå; och sålunda, utan vidare conference med Ministern, förfogade sig H. M. up i Cortes. Men efter sessionen sammanträdde Ministern genast och begärde sina afsked, dem Konungen beviljade och öfverlemnade portefeullerna åt första Commis i hvartera departementet. Enligt andra berättelser, afskedades alla Ministrarne, utom Sjö-Ministern (Jabat). Äfven Commiserna begärde d. 2 sina afsked. Om dessa förändringar känner man ingen ting närmare, då d. 3 dennes är sista datum, hvaraf underrättelser från Spanien finnas.

Då en deputation d. 25 Febr. förkunnade Konungen Cortes's installering, svarade H. M., bland annat, att de skulle taga i betraktande de föro-

lämpningar och den sidovördnad, som blifvit H. M. visade. Då deputationen återkommit och berättat Konungens tal, förklarade Presidenten, huru Cortes visste värdera hvad H. M. yttrat, angående sin föresats att sjelf öppna Cortes o. s. v.; men hvad sidovörduaden och allmänna lugnets tryggande vidkomme, så hörde dessa saker icke till Cortes's befattning.

National-godseas försäljning går skyndsamt till väga och inbringar stora summor. — En complott i Granada är upptäckt och anstiftarne, en munk och en Ryttmästare, äro arresterade. Deras plan skall hafva varit att organisera Guerillor af tjuvar, banditer och galerslafvar. Om icke lifgardisternes ofog i Madrid blifvit så lyckligt förekommet, hade denna complott kallat blifva af mera betydelse.

Södra America. Då ett Österrikiskt krigsskepp, med Österr. Ministern vid Brasilianska hofvet, Bar. v. Stürmer, och Grefve Palmella om bord, ankom till Bahia, i medlet af December, och medförde underrättelsen om revolutionen i Portugal, uptogs denna med allmän fröjd. Proclamationer upsattes på knutarna, af innebörd, att man ville följa sina Portugisiska bröders exempel. Man har dock beqvamat sig att afvakta Konungens beslut. Gouverneuren, Grefve Palma, har sändt ett fartyg till Rio. I Pernambuco var högst oroligt. En conspiracy mot Gouverneuren, Gen. Rego, var upptäckt och flera personer, bland andra en hoplöga officerare, voro häktade.

Buenos Ayres begynner upstiga ur sin förvirring. Regeringen är kraftfull; ordning och lugn herska. Spanska deputationen har i hast lemnat Plata, då man tillsade henne att förklara, huruvida hon hade uppdrag att erkänna republikens sjelfständighet eller icke.

Portugal. Då Hr. Pereira do Carmo afgaf Constitutions utskottets utlåtande, sade han, att utskottet icke hemtat sina grunder ur politiska författares arbeten, utan ur allmänna Portugisiska lagen, i hvilken folkets souverainitet, rättigheten att äga en årlig national-representation, och tryckfriheten redan finnas grundade. Utskottet hade, ehuru besynnerligt det ock må låta, ingen ting annat gjort än ställt sig till efterrättelse, hvad nationen för 600 år sedan beslutit. Han slutade med de orden: "Hvarje nation, som försammar tillfället att befria sig ur slafveriet, förtjenar att evigt förblifva deri."

STOCKHOLM,

Tryckt hos ELMÉN och GRANBERG.

STOCKHOLMS COURIER

Thorsdagen den 29 Martii.

Sine ira, studio et metu.

LAGFARENHET.

För att uppfylla löftet om fullständigt meddelande af hvad, som föregår i det märkvärdiga Helsingholms-målet, och för att visa, att man ej hade orätt, då man gissade, att Kongl. Hof-Rätten icke skulle bevilja stämning, införes nedanstående:

Utdrag af Kongl. Maj:ts och Rikets Svea Hof-Rätts Protocoll, hållet i Stockholm den 26:te Februarii 1821.

S. D. Sedan Kongl. Hof-Rätten, såsom förra dagarnes Brottmåls-Protocoll utvisa, förehaft och den 16:de dennes slutligen afgjort den af Wermdö Skeppslags Tings-Rätt hållne och till Kongl. Hof-Rätten insände ransakning, angående nu mera aflidne Länsmannen Carl Röösgren, som varit angifven och under tilltal ställd för våldsam behandling emot Torparen Anders Andersson från Granhatten, hans hustru Anna Olsdotter, deras dotter Anna Andersdotter och pigan Anna Cajsa Svensdotter, i afsigt att förmå dem till bekännelse om delaktighet i det af de förstnämndes Son, Drängen Petter Andersson å Torparen Gustaf Abr. Blomberg och hans hustru på Helsingholmen föröfvade mord; så företog Kongl. Hof-Rätten nu åter det den 6:te, 7:de, 8:de och 15:de i denna månad föreförde och, enligt sistnämnde dag taget be-

slut, intill dess Kongl. Hof-Rätten inhämtat beskaffenheten af nyssberörde då under handläggning komne ransakning, uppskjutne mål, emellan Advocat-Fiscalen härstädes, Herr Lagmannen och Riddaren Laurin, å Embetes vägnar, samt Konungens Befallningshafvande i Stockholms Län, tillförordnade Herr Öfver-Ståthållaren, Landshöfdingen och Commendeuren Baron Edelcreutz och Lands-Secreteraren von Sydow, rörande Herr Lagmannens och Advocat-Fiscalens emot Konungens bemälde Befallningshafvande anställde talan, ej mindre för det, i följd af dess utfärdade ordres, Torparen Anders Andersson, hans hustru och dotter samt pigan Anna Cajsa Svensdotter, såsom angifne för delaktighet i Petter Anderssons missgerning, blifvit häktade, utan att laga skäl till en sådan åtgärd skall hafva varit för handen, än ock för hvad i öfrigt af Konungens Befallningshafvande är vordet i afseende på desse personer, efter Herr Lagmannens förmenande, obehörigen vidtaget.

Af den anledning, att Capitainen M. F. Leyonmarck, uti den af honom, såsom ombud för Anders Andersson och hans husfolk, ingifven skrift, deri deras påstående om ersättning och uprättelse för den dem öfvergångne behandling blifvit utfördt, tillika gjort den ytterligare angivelse emot Lands-Secreteraren von Sydow, som skulle

i hans närvaro å Smedjegårds-häcktet här i Staden Drängen Petter Andersson hafva blifvit slagen, för att förmås till bekännelse om Föräldrarnes förmente delaktighet i den föröfvade mordgerningen, till styrko för hvilken angivelse Capitainen åberopat den berättelse, som uti en af Stockholms Norre Förstads Västra Kämnars-Rätt hällen ransakning, rörande nu mera aflidne Vaktmästaren Johan Grönberg i lifstiden, jemväl tilltald för begånget våld emot Anders Andersson och hans hustru, blifvit af ett Vittne, Jungfru Anna Lovisa Küsel, afgifven, lät Kongl. Hof-Rätten framtaga ransakningen i detta äfven hit inkomne, men genom Utslag den 30:de Januarii innevarande år till Kämnars-Rätten återförviste mål; Och uplästes deruppå de delar af nämnde ransakning, som med Jungfru Küsels nu åberopade vittnes-berättelse hade sammanhang; hvarest Kongl. Hof-Rätten, för att bereda den vidare fortgången af nu i frågavarande mål, ansåg sig böra, på sätt Herr Lagmannen och Advocat-Fiscalen Laurin i sist afgifne memorialet hemställt, under serskild pröfning taga hvad Capitainen Leyonmarck i nyssberörde måtto andragit, äfvensom hans i anledning deraf och för de flere i Skriften förekommande anmärkningar, gjorde påstående, att Advocat-Fiscals-Embetet kunde åläggas att i detta mål begära stämning å tillförordnade Herr Öfver-Ståthållaren, Landshöfdingen Baron Edelcreutz och Lands-Secretaren von Sydow, för att ytterligare öfver de emot dem gjorde angifvelser höras, men att, i fall så icke skedde, Capitainen måtte tillåtas, efter stämning, målet utföra. Uti hvilka ämnen Kongl. Hof-Rätten, efter föregången öfverläggning, fattade följande

Beslut:

Enär den angivelse, Capitainen Leyon-

marck, på sätt ofvan berördt är, mot Lands-Secretaren von Sydow enskildt väckt, som skulle i hans närvaro å Smedjegårdshäcktet här i Staden, Drängen Peter Andersson blifvit slagen, i afsigt att förmås till erkännande af hans föräldrars, Torparen Anders Anderssons och hans hustrus Anna Olsdotters, förmente delaktighet i mordgerningen, ostridigt är af den beskaffenhet, att på utgången deraf desse bägge sistnämndes rätt kan blifva beroende; finner Kongl. Hof-Rätten, utan afseende å hvad Lands-Secretaren von Sydow samt Herr Lagmannen och Advocat-Fiscalen Laurin emot Capitainen Leyonmarcks behörighet anmärkt, bemälte Capitaine, såsom Anders Anderssons och hans hustrus ombud, enligt Lag icke hafva varit betaget, att ofvanberörde angivelse framställa; I följd hvaraf Herr Lagmannen och Advocat-Fiscalen äger att talan derom föra; men som de öfrige ämnen, hvilka förut utgjort föremålet för Herr Lagmannens i detta mål emot Konungens Befallningshafvande anställdte åtal, blifvit genom den redan för sig gångne skriftväxlingen tillräckligen utredde, så att Parternes hörande derutinnan ej behöfves och i målets så beskaffade skick de ytterligare åtgärden, som i anledning af Capitainen Leyonmarcks mera nämnde angivelse må blifva af nöden, icke erfordra, att stämning å den tilltalde föregår, utan lämpligen kunna derförutan vidtagas; Alltså och då, emot 40:de puncten i Kongl. Förklaringen den 23:de Mars 1807, Capitainen Leyonmarcks begäran om stämning å Konungens Befallningshafvande ej bifällas kan, pröfvar Kongl. Hof-Rätten skäligt tillåta förhör, till närmare utredande af den således emot Lands-Secretaren framstälde, nu mera på Advocat-Fiscals Embetets handläggning beroende angifvelsen.

